

Felolvasó szerkesztő:

HALÁSZ IMRE.

Szerkesztőségi iroda:

Franklin-Társulat épületében (egyetem-utca 4.)

Kéziratok vissza nem küldetnek.

A lap szerkesztését illető közlemények a szerkesztőséghez intézendők.

Székfoglaló körüli panaszok a szerkesztőségnek küldendők be.

KÖZZÉTERDEK

POLITIKAI NAPILAP.

Kiadó tulajdonos:

HALÁSZ IMRE.

Kiadó-hivatal:

Franklin-Társulat épületében (egyetem-utca 4.)

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK:

helyben és vidékre (Egy évre... 20 Ft. Negyedévre... 12 Ft. Félévre... 18 Ft. Egy hónapra... 1.80 Ft.)

Egy szám ára 8 krajczár o. é.

Hirdetések a kiadóhivatal által árajárék szerint számítanak.

Table with columns 'Árva' and 'Tartva' containing numerical data.

Figyelmeztetés.

A „Közérdek”-re folyton fogadtnak el havi előfizetések is.

A „Közérdek” előfizetési ára:

- Egy hóra . . . . . 1 Ft 80 kr.
Két hóra . . . . . 3 „ 60 „
Negyedévre . . . . . 5 „
Félévre . . . . . 10 „
Egy évre . . . . . 20 „

Megrendelések postautalvánnyal legcélszerűbben eszközölhetők.

Könyvúrosoknak százálek nem adatik.

A „Közérdek”

Kiadó-hivatala, Budapest, egyetem-utca 4. sz.

Budapest, április 27.

A hivatalos lap meghozta a főispáni kinevezések első sorát, s ezzel megindult az új belügyminiszter politikai actiója, melynek segítségével hatalmának szilárd alapjait lerakni igyekszik.

A főispáni kinevezések első sorát, s ezzel megindult az új belügyminiszter politikai actiója, melynek segítségével hatalmának szilárd alapjait lerakni igyekszik.

A főispáni kinevezések első sorát, s ezzel megindult az új belügyminiszter politikai actiója, melynek segítségével hatalmának szilárd alapjait lerakni igyekszik.

együtt Turócmezőre és Körömezőre főispánjává is kinevezett. E tény, ha nem családunk, a Radvánszky mögött álló elemek térfoglalását jelenti a b. Révay és Justh család vezérése alatt panszláv útelmek által alá-

A felsőházban a törvényeszek létszámának leszállítására vonatkozó törvényjavaslat holnap, vagy holnapután vetetik tárgyalás alá. A javaslat itt nem talál oly kedvező fogadtatásra, mint a képviselőházban.

Nem minden kíváncsiság nélkül várjuk a kinevezések folytatását. Mint halljuk a folytatás nem nagyon soká fog késmi. Több magyar megye fog új főispánt kapni, ezek közt Zemplén, Bereg, Ugocsa s mások.

Azon főispánok, kiknek feje felett a damoklesi kard függ, még egy utolsó szolgálatot vannak hivatva teljesíteni azon régió számára, mely őket el fogja ejteni: s a vezénynek kell a felsőházban az itt nem nagy rokonszenven találkozó törvényjavaslatokra.

Ezen törvényjavaslatokat úgy mint az észak-keleti vasutal kötött szerződést az értekezlet egyhangúlag elfogadta. Goroov elnök Sopron- és Küküllő megyék üdvözlő feliratát olvassa fel. Örvendtes tudomásul vétetik.

Végre Justh József kérdésére a köz-

lepedi miniszter azt válaszolja, hogy a sorány-nyitral vasut elomunkálatai készek és tárgyalhatók. Ezzel az értekezlet eloszlott.

Az összerférhetlenségi kérdésben kiküldött albizottsága a hárszabályok átdolgozására kiküldött bizottságának a ma d. e. nyilvános ülés folyamán tartott ülésében abban állapodott meg, hogy az összerférhetlenségi bizottság 9 tagból állván, ifellehozatala 5 tag jelenléte szükséges és szavazattöbbség dönt.

A képviselőválasztási ügyekben ítélő kuriai bíróság újabb a következő elvi jelentőségű határozatot mondta ki: A képviselőválasztási ügyekben ítélő kuriai bíróság újabb a következő elvi jelentőségű határozatot mondta ki:

Az északkeleti vasut ügyének kidolgozása helyezett szabályozási alkalmából oly teremt fel, melynek életrevalósága alig vonható kétségbe.

A szabadelvű párt mai értekezletén Pécsey közlekedési miniszter előterjesztést tett a magyar vasutügyről általában. Jelzi mily káros az országra nézve, hogy a vasutak követelése, melyek névelé-

zsonyban a közös értekezletre. Ez ügyben ma több tisztársnál látogatást tettem s mindenütt a legbarátságos hangulatra akadtam.

A török vasutak kérdése ismét más stadiumba lépett. B. Hirsch legnagyobb ellenségének Hussein Avni pasának bukása és a török pénzügyek állapota valószínűleg teszik, hogy b. Hirsch fogja a török vasutakat építeni.

Az „M. Politiká”-nak a „párhuzamok” irásában kitűnő főmunkatársát ma a párhuzamok keresése kissé merész hasonlatra ragadta. Azt írja ugyanis, hogy „valamint Orániai Vilmos első gondja volt hazaküldeni a parlament, melynek hatalmát közzé: egy siet Tisza, Kálmán, hogy az új fusionális táborból támadjon az ő parlamentje.”

Az északkeleti vasut ügyének kidolgozása helyezett szabályozási alkalmából oly teremt fel, melynek életrevalósága alig vonható kétségbe.

A bécsi lapoknak azon híre, mintha az osztrák vaspályák igazgatói a magyar vasutaknak a német-osztrák vasuti igazgatók egyletéből való kirekesztésére törekednek, Soehor Ede lovag, a gácsröszégi Károly-Lajos vasut főigazgatója a „P. Lloyd”-ban következő távirattal akara ellensúlyozni: „Czedik (a es. kir. szab. Erzsébet császárné, nyugati vaspályá h. vezérigazgatója) és én, ma azt táviratoztuk Ribáry magy. ker. miniszterünki miniszteri tanácsosnak, hogy mi a magyar vasutakkal való barátságos egyetértésű zavartalan fenmaradása érdekében szállunk sikra. Szombaton előreláthatólag az összerférhetlenségi bizottság meg fogja jelenni Po-

legálabb ezer családot juttatva koldusbótra e nemes tette által . . . . . Azt hiszik tán, hogy ez kellemetlen reá nézve? No persze! — Bánja is ő. Ott meg nyí kedvesével, új napot fog csinálni neki, s jó ebédet fizetni valamely nagy étteremben, a papa pénzéből! . . . . . Maxence és Lucienne ezalatt a főnök házához értek. Hon találtak s beléptek. Alig jelentek meg a rendőrfőnök, e kiáltással fogadta: — Vártam önöket! Már meglett kor ember volt, ruganyos meg és erőteljes. Ugy nézett ki, mint valami jegező fehér nyakravágójával és fekete kabátjában. Arczának kifejezése feltűnően jószágos volt, de naiv ember lehetett az, ki általa lekonyezteté magát, mert apró szürke szeméi és arczajékának elevensége, sok mindenről tanuszkodott. — Igen, vártam önöket, mondá ép anynyira Maxencehoz, mint Luciennehez intőzése szavait. Nende, a K öles ön h i e l b a n k ügye hozta önöket ide. Maxence előlépett. — Uram, én Favoral Vinze fia vagyok, felelé. Anyám és nővérem van — helyzetünk iszonyu. Lucienne kisaszony azon reménytel kesegtetett, hogy ön oly kegyes lesz táncszával támogatni engem — s ime, itt vagyunk! . . . . . A főnök csemetgett és egy hivatal szolga megjelenvén, azt mondá: — Nem vagyok itthon! Azután Maxencehoz fordult. — Lucienne kisaszony igen helyesen tett, hogy ide hozta önt, mondá, mert könnyen meg lehet, hogy midőn neki, ki szeretek és tiszteltek, nagy szolgálatot tesz, egyuttal önnek is hasznára válhatok. — De nincs vesztelnivaló idóm! . . . . . Üljön le ide, s mondja el a dolgát körül-ményesen . . . . .

Glina hegyhátaín át Ogulinál történ- nek. Másodsor melletti Mollinári báró tervezete a határvidéki vasutak összerfektetését az alföld-fiumei vasutal illetoleg ennek észküi állomásával, míg az 1870. XXXVIII. törvényezikk szerint az utóbbi vasut a fővonalt képezné.

Harmadsor nem ismer ezen idézett törvényezikk csak új-gradiska-mitroviczi vonalat, míg Mollinári tervezete azt Zimonyig folytatja. Egy szóval az 1870. évi XXXVIII. törvényezikk horvát-szlavon és határvidéki vasutálózatot tervez, míg b. Mollinári ogulin-zimonyi vaspályája kizárólag határvidéki területtel szel-dehe.

Mollinári tábornagy ugy látszik azon hitben van, hogy a határvidék mai napig is még oly különlegesség, melyhez az alkotmányos kormányknak semmi köze; melynek ő, mint főhadparancsnok oly teljhatalmu ura, mint elődjei az 1870. előtti időben, azon egy különbséggel, hogy most már a költségeket, a szükségletet a határvidék főpénztára, a budapesti központi állampénztár fedezé. Ez en boldog hitében eleget velt tenni Magyarország parlamentárismusának, ha honbóloltó terveit nem csaponganak át Horvát-Szlavonországba, s malasztjaikban kizárólag a határvidéki pas-salikot kísérik.

Avagy talán a határvidék minden volt századának kedvében akarván jární — s az ígéret ugy sem kerülén csak egy kis jóakaratra — tákolta össze tervezett olyaténképnek, hogy annak létesítésében a határvidék minden egyes falva érdeke legyen?

Ha tekintettel a bajai születési zágrábi főhadparancsnok hazafiságára fel-tessük, hogy őt a határvidéki vasut-tervezet tanulmányozására általában, ugy mint az egyes vonalok irányának megállapítására nem a népszerűség hajhászata, hanem tisztán és kizárólag műszaki, nemzetgazdasági és stratégiai okok ösztökélték; meg kell vallanunk, hogy tanulmányaink szerint a b á r ó Mollinári által tervezett vonalok nemzetgazdasági, stratégiai és műszaki tekintetben egyaránt — az 1870. évi törvényezikkben megjelölt vonaloknál kedvezőtleneb-bek.

Az 1870. évi XXXVIII. törvényezikk határozata szerint a határvidéki pályák a Kulpa balpartján futó sziszek-károly-városi vonal által jönnének összeköttetésbe a füme-károly-városival, tehát a fümei és trieszti ki- kötvél; báró Mollinári tervezete szerint, mint fentebb enlítettük azon összeköttetés a sziszek-petrinja-glina-ogulini vonal létesítését. M i s z a k i tekintetben összehasonlitta e két ver-senyvonalat, okvetlenül az első mellett kell nyilatkoznunk, mint mely a Kulpa völgyében futva, alig itkózik nagyobb természeti akadályokba. Míg a b. Mol-

Max-nce tüzetesen, hűségesen a leg-csekélyebb részletképezzel mondá el családja történetét és végre azon jeleneteket is, melyeknek az utolsó huszonnyó óra óta, színhelye volt a Saint-Gilles utcai ház- . . . . . A rendőrfőnök egyetlenegyszer szem-szaktá felbe az ifju beszédét, azonban, midőn az elhallgattott, felszólt. — Ismételté még egyszer, a Thaller báró és az őn atyja közti lefolyt jelenetet, de vigyázzon, emlékezzék meg minden egyes részletéről, mit látott s hallott, ne feledjen ki semmit, egy szót, egy hangot, egy arczifejezést sem . . . . . Maxence engedelmessédek. — Már most szolt újra a rendőrfőnök, mondja el az utjól ótas atyja minden szavát, mit szókése előtt hallott tőle. Maxence ezt is ismétlé. A rendőrfőnök jegezzéket csinált. — Milyenek voltak, kérde a Thaller báró és az őn családja közt fennálló összerfektetések? — Nem voltak összerfektetésben a báró családjával. — Hogyan? Thaller báró és bárónő soha sem látogattak meg önöket? — Soha. — Ösmérie-e Trégars marquist? Maxence nagy szemeket meresztett. — Trégars! ismétlé, Trégars! Először hallom e nevet. A rendőrfőnök rendes hivataltársai, csak nagy vártatva tudtak volna ráismerni most, annyira felengedt lassunkat, szokott hivatalos ridégsége, annyira átváltozott fa-gyos tartózkodása, helyt adva a legfelbá- torított nyájasságnak. — Minthogy így áll a dolog, szolt, hagyjuk ott Trégars marquist, és foglal-kozzunk inkább azon aszonnyal, ki véle-ménye szerint Favoral ur vesztének oko-zója és előmozdítója . . . . . Az asztalon nyitva hevert egy hir-lap, melyben Maxence felismeré ugyan-

A határvidéki vasutak.

Budapest, ápr. 27. Ha kutatjuk, hogy a határvidéki vasutaknak báró Mollinári tábornagy által tervezett irányában miben ki-lömbözök azon hálózatból, melynek ki-építését az 1870. évi XXXVIII. törvényezikk elrendeli; azt találjuk első-ször, hogy ezen törvény szerint a füme-károly-városi vaspályá összeköttetésé Sziszekkel Károlyvárostól a Kulpa bal-partjára van tve, míg Mollinári terve-zete szerint ezen kapcsolat Petrinja,

A MÁSOK PÉNZE.

REGÉNY. Irta: GABORIAU ÉMILE. Franciaából fordította: ZICHY CAMILLA. (II. kötet.) Hogy valódi szerencsétlenség nézve, hogy őnt nem találta honn, miután igen komoly dolog fogor kérdésben. Mi kisé megolepott, az volt, hogy ismerni látszott engem s jóformán tudomása volt róla, hogy az őn barátnéjához intzi szavait. Azt híven később, hogy valamely hivatalnoktársra lehetett a vasutról, kinek valamikor említés tón rólam . . . . . Azonban, míg Lucienne e jelenetet el-mondá, számtalan apró részlet, mely akkor, míg előadta magát, fel nem tűnt neki, most elevenen felmerült ismét képzele-tében. Homlokára ütött. — Tán valóban igaz van! folytatá hevesebben. Tán valóban édes atyja volt azon ember . . . . . Várjon csak! Hadd em-lékezzem! Igen, csakugyan nagyon zavart volt ez beszédökben minduntalan idegesen a kapu felé fordítá fejét . . . . . azt mondá nekem, hogy lehetetlen lesz reá nézve ide vissza-térni, de hogy őn tudni fogja, miért, hogy irni fog nekem, hogy valószínűleg szükségé lesz önre és áldozatkészségére számít . . . . . Maxence lábaival tappantott. — Látja, látja! mit mondtam? kiálta magán kivül. — Mit? — Hogy ez atyám volt, hogy bizonyosan irni fog nekem, tán ismét felkeres a hogy ily körülmények alatt a rendőrfőnök-höz folyamodás és figyelmét rám hártani nekem csak örült eszevesztettség, de még árul-lás is volna . . . . . Lucienne fejét ráta.

— Azt hiszem, hogy annak több oka van tancsodat követeni. — Oh! — Megbánta-e valaha, hogy tanácsomat fogadta? — Nem. De őn is csalóhatik. — Nem csalódom. Oly határozott meggyőződéssel beszélt, hogy Maxence felháborodásában már csak-ugyan nem tudta mit képzelsen, mit hig-yen, mit válasszon. — Okai lehetnek, a miért annyira sür-get, mondá végre. — Vannak okaim. — Miért nem mondja el? — Mert nem bírom már ma bebizonyí-tani állításaim helyes voltát. Mert oly részekre kellene bocsájtkoznom, miket őn nem érthetne. Mert végre azon meg-magyarázhatatlan előzettek egyikének en-gedek, melyek soha sem csálnak . . . . . Maxence keresztül látott e kitérő vála-szon, felismeré, hogy a fiatal leány nem akarja elárulni egész gondolatját, s az ifju mégis erősen megingatva érte magát. — Gondolja meg kétségbeesésemet, szolt, ha netán én szolgálatnam ki az igazságnak szerencsétlen atyámat! — És kevésbé lenné e kétségbeesve én? Sújthatja-e őnt oly szerencsétlenség, mely egyuttal engemet is ne találta? — S minthogy az ifju nem felelt, kinos aggályában nem tudott határozni, a fiatal leány rábeszélőleg folytatta. — Számoljunk kissé, szolt. Mit mon-dott, még csak egy percz előtt? — Hogy atyja bizonyosan nem oly vétkes, mint hinni lehetne, hogy semmi este sem egyedül vétkes, hogy csak nálánál ügyesebb és hatalmasabb gazemberek eszköze volt, s hogy bizonyára csak igen vékony rész ju-tott ki neki a K ö l e s ö n s h i t e l b a n k-ból lopott tizenkéz millióból. — Ez meggyőződésem.

— S őn ki szeretné szolgáltatni a fe-nyítő törvényeziknek ama nyomorultakat, kik atyja vétkén nyereszkekdek, és mindenkorra biztosítva hiszik számukra a büntelenséget? . . . . . — Nem tudom, mit adnék érte ha ezt elérhetném! — Lám! S miképp akar ön arra jutni, egyedül, magányos elhagyatóságában, végetesen gyanúsítva bármit tetzen, celeklényi eszközök, támasz, pénz és összerkötésnek nélkül? — Az elfojtott düh könyvei gyültek Max-nce szeméibe. — Még bátorságomtól is meg akar fosztani? rebegé. — Nem, de ki akarom mutatni önnek, mily szükséges azon lépés, mit tanácsok. Ki cselőh az akar jutni, ne nézze az esz-közt. A választás nem nagy! — Jöjjön! Beszéltes, nemes gondolko-zásu emberhez akarom önt vezetni, biztos baráthoz. Semmit se féljen. Ha meg talál emlékezni arról, hogy rendőrfőnök, azért lesz, hogy hasznunkra legyen, s nem hogy kárára váljon. — Ön haboz? . . . . . Meglelté, hogy e perczben, már is többet tud a dologról, mint mi mind együtt véve! — Maxence végre rászánta magát. — Legyen! mondá, menjünk! — Öt percz alatt készen voltak és elindultak: . . . . . sőt, hogy elmelessenek alkalmatlankodik kelle Fortinnének, ki szál-lodója kapuja előtt valami nagy konferen-cziában volt néhány szomszéd boltossal. Alig távozott Maxence és Lucienne kisaszony, fihaladva a Temple boulevard-on, a Hotel des Folies tulajdonos-nője társaságához fordulva, ekképp folytató beszédtét: — Látják ama fiatal embert, ki az imént kilépett innen? No hát! e nem más mint ama hírhedt pénzártnoknak, ki tizenkéz millióval zsebében megszökött,

— Azt hiszem, hogy annak több oka van tancsodat követeni. — Oh! — Megbánta-e valaha, hogy tanácsomat fogadta? — Nem. De őn is csalóhatik. — Nem csalódom. Oly határozott meggyőződéssel beszélt, hogy Maxence felháborodásában már csak-ugyan nem tudta mit képzelsen, mit hig-yen, mit válasszon. — Okai lehetnek, a miért annyira sür-get, mondá végre. — Vannak okaim. — Miért nem mondja el? — Mert nem bírom már ma bebizonyí-tani állításaim helyes voltát. Mert oly részekre kellene bocsájtkoznom, miket őn nem érthetne. Mert végre azon meg-magyarázhatatlan előzettek egyikének en-gedek, melyek soha sem csálnak . . . . . Maxence keresztül látott e kitérő vála-szon, felismeré, hogy a fiatal leány nem akarja elárulni egész gondolatját, s az ifju mégis erősen megingatva érte magát. — Gondolja meg kétségbeesésemet, szolt, ha netán én szolgálatnam ki az igazságnak szerencsétlen atyámat! — És kevésbé lenné e kétségbeesve én? Sújthatja-e őnt oly szerencsétlenség, mely egyuttal engemet is ne találta? — S minthogy az ifju nem felelt, kinos aggályában nem tudott határozni, a fiatal leány rábeszélőleg folytatta. — Számoljunk kissé, szolt. Mit mon-dott, még csak egy percz előtt? — Hogy atyja bizonyosan nem oly vétkes, mint hinni lehetne, hogy semmi este sem egyedül vétkes, hogy csak nálánál ügyesebb és hatalmasabb gazemberek eszköze volt, s hogy bizonyára csak igen vékony rész ju-tott ki neki a K ö l e s ö n s h i t e l b a n k-ból lopott tizenkéz millióból. — Ez meggyőződésem.

— Azt hiszem, hogy annak több oka van tancsodat követeni. — Oh! — Megbánta-e valaha, hogy tanácsomat fogadta? — Nem. De őn is csalóhatik. — Nem csalódom. Oly határozott meggyőződéssel beszélt, hogy Maxence felháborodásában már csak-ugyan nem tudta mit képzelsen, mit hig-yen, mit válasszon. — Okai lehetnek, a miért annyira sür-get, mondá végre. — Vannak okaim. — Miért nem mondja el? — Mert nem bírom már ma bebizonyí-tani állításaim helyes voltát. Mert oly részekre kellene bocsájtkoznom, miket őn nem érthetne. Mert végre azon meg-magyarázhatatlan előzettek egyikének en-gedek, melyek soha sem csálnak . . . . . Maxence keresztül látott e kitérő vála-szon, felismeré, hogy a fiatal leány nem akarja elárulni egész gondolatját, s az ifju mégis erősen megingatva érte magát. — Gondolja meg kétségbeesésemet, szolt, ha netán én szolgálatnam ki az igazságnak szerencsétlen atyámat! — És kevésbé lenné e kétségbeesve én? Sújthatja-e őnt oly szerencsétlenség, mely egyuttal engemet is ne találta? — S minthogy az ifju nem felelt, kinos aggályában nem tudott határozni, a fiatal leány rábeszélőleg folytatta. — Számoljunk kissé, szolt. Mit mon-dott, még csak egy percz előtt? — Hogy atyja bizonyosan nem oly vétkes, mint hinni lehetne, hogy semmi este sem egyedül vétkes, hogy csak nálánál ügyesebb és hatalmasabb gazemberek eszköze volt, s hogy bizonyára csak igen vékony rész ju-tott ki neki a K ö l e s ö n s h i t e l b a n k-ból lopott tizenkéz millióból. — Ez meggyőződésem.

sz-e a zen-ára-örét ind-gyar-abb en a letét-tatá- rök mü-zezen és hínes-gyar-sírás ely- ben-ahi- k és

(Folyt. követe.)

